

Heel Amsterdam

Verkiezingsprogramma SP voor 2006-2010

*Hee Amsterdam, ze zeggen dat je bent veranderd
Hee Amsterdam, je kan geen goed meer doen
Maar wie dat zegt die is geen Amsterdammer
Want Amsterdam je bent nog net als toen*

Hee Amsterdam – Harry Slinger

SP Amsterdam,
Laurierstraat 165-bg,
1016 PL Amsterdam,
020-6372228

Inhoud

Inleiding	3
1) Werk en inkomen	5
2) Samenleven	8
3) Veiligheid	10
4) Jeugd en Onderwijs	12
5) Zorg en welzijn	14
6) Wonen	16
7) Verkeer en vervoer	18
8) Een groene stad	21
9) Stadsbestuur	23
10) Kunst en cultuur	25
11) Sport en recreatie	27
12) Financiën	29
13) Visie van lijsttrekker Remine alberts	31

Inleiding

Met gepaste trots presenteren wij ons verkiezingsprogramma 'Heel Amsterdam'. De SP zal dit programma vol enthousiasme verdedigen, zowel in het stadhuis als daarbuiten. Naast concrete alternatieven voor het huidige beleid, leggen we uit wat het zittende College verkeerd doet. Amsterdam is te mooi om over te laten aan een tekortschietend bestuur, dat problemen veroorzaakt of laat liggen. Geldverslindende prestigeprojecten zijn bijvoorbeeld moeilijk te rijmen met de groeiende armoede onder Amsterdammers. Zo heeft het College veel geld besteed aan de promotiecampagne 'I Amsterdam' en het Indiase filmfestival Bollywood. Ook het prestigeproject aan de Zuidas slurpt veel geld op. Voor de SP heeft de bestrijding van armoede meer prioriteit dan een imagocampagne.

De SP is een partij van daden, niet alleen van woorden. De gang van zaken in het stadhuis is belangrijk, maar het echte leven vindt plaats in de stad. Indien nodig voert de SP actie, vaak in samenwerking met betrokkenen. Zo voerde de SP de afgelopen tijd de volgende acties:

- voor het behoud van het Slotervaartziekenhuis
- voor behoud van tramlijn 6
- voor behoud van het Adelaarswegveer naar Amsterdam-Noord
- actie Stop de Chloortrein!
- steun en erkenning van mantelzorgers
- voor behoud van bushalte Barndegat in Noord
- tegen de komst van ITEC en UDT (wapenbeurzen in de RAI)
- voor Sociale Huur voor Cultuur
- tegen de verzelfstandiging van het GVB ('Ons GVB geen NV')
- voor een veilige nachtelijke overtocht tussen CS en Noord
- deelname aan het Comité Stop Dekker, tegen de liberalisering van de volkshuisvesting
- voor het behoud van de monumentale Thomas van Aquinokerk
- voor het terugkopen van de kabel
- voor een beter fietsbeleid
- talloze landelijke acties in Amsterdam (Keer het Tij, Genoeg is genoeg, Nederlands Sociaal Forum, Topsalarissen energiebedrijven et cetera)

Natuurlijk gaat er ook veel goed in Amsterdam. De stad floreert; de terrassen zitten vol en bedrijven willen zich graag in de hoofdstad vestigen. Veel bewoners en toeristen genieten volop van de stad. Helaas geldt dit niet voor iedereen en is er zelfs sprake van een groeiende tweedeling. Tienduizenden Amsterdammers hebben geen werk of moeten van een karig inkomen rondkomen. Er zijn wachtlijsten in de jeugdzorg en de verslavingszorg. Veel kinderen hebben geen of nauwelijks speelruimte, worden in armoede grootgebracht en gaan naar scholen die ronduit smerig zijn. Collectieve voorzieningen zoals het GVB en de kabel zijn al uitverkocht of staan hiervoor op de nominatie. De SP wil dat deze voorzieningen in handen van de eigenaars blijven: de inwoners van Amsterdam.

De SP vindt het een eer om deel uit te maken van de gemeenteraad. Maar dat betekent ook verantwoordelijkheid tegenover de Amsterdammers. Het stadsbestuur moet in handen zijn van mensen die deze verantwoordelijkheid serieus nemen en zich dus ook één voelen met alle inwoners. Een goed gemeenteraadslid staat naast de Amsterdammers, niet erboven. Dat geldt net zo goed voor Burgemeester en Wethouders.

In dit verkiezingsprogramma staat onze visie op Amsterdam. Ieder hoofdstuk wordt afgesloten met een compleet overzicht van de actiepunten op dat terrein. Bij de voorbereiding van dit programma hebben we ons laten adviseren door inwoners en organisaties die opkomen voor de belangen van gewone Amsterdammers. De SP kan Amsterdam niet alleen veranderen, daarvoor kunnen we uw steun gebruiken, zodat we samen kunnen werken aan een sociale stad voor alle Amsterdammers.

1) Werk en inkomen

Werk is belangrijk, voor mensen om de kost te verdienen en voor de stad om overeind te blijven. Een fatsoenlijk loon en optimale werkomstandigheden zijn nodig om je werk goed en met plezier te kunnen doen. Omdat we werken om te leven hoort er ook voldoende tijd te zijn om andere belangrijke dingen te doen. Tijd om elkaar te zien, te helpen, lief en leed te delen. Tijd om je te ontwikkelen, bij te leren en op tijd te kunnen rusten en relaxen. Tijd om je kinderen op te voeden. Daarom moeten we af van de trend naar een doldwaze 24-uurseconomie, waarin iedereen elkaar over de rooie helpt. We hebben juist alle belang bij een eerlijke verdeling van het werk, van ál het werk. Dus ook meer ruimte en waardering voor werk dat niet met geld beloond wordt, maar vaak minstens net zo belangrijk is: zorgen voor mensen in je omgeving, meehelpen op de sportclub, dingen in de buurt organiseren. Daarmee wordt het leven een stuk waardevoller voor jezelf en aangenamer voor anderen.

Arbeidstijdverkorting, vervroegde (deel)pensionering, het recht op werken in deeltijd en meer en betere ouderschaps-, zorg- en studieverlofregelingen passen bij deze opvatting over samen werken en samen leven. Net als optimale bescherming van mensen die nog niet of niet meer kunnen of hoeven te werken. Iedereen moet over een redelijk inkomen kunnen beschikken. Onredelijke inkomensverschillen dienen geen doel en moeten worden tegengegaan. Schrijnende armoede is een uitwas van het huidige marktdenken.

Bijstandswet wordt Wet Water en Brood

Met ingang van 1 januari 2004 is de Wet Werk en Bijstand (WWB) ingevoerd, die niet ten onrechte bekend is geworden als de Wet Water en Brood. De WWB maakt gemeenten verantwoordelijk voor het aantal uitkeringen. Gemeenten krijgen er zodoende belang bij om het aantal uitkeringsgerechtigden zo laag mogelijk te houden. Wethouder Aboutaleb heeft dit dan ook tot sport verheven met onaangekondigde huisbezoeken (of beter: huiszoekingen) bij cliënten. Als iets niet helemaal in orde is (ongeacht of dit de schuld is van de cliënt, dan wel omdat de dienst het dossier is kwijt geraakt), worden hoge boetes uitgedeeld. Bij de minste twijfel worden uitkeringen ingetrokken of in het geheel niet verstrekt. Het gevolg is een stuwmeer aan procedures bij de Amsterdamse rechtbank. Zo zitten talloze mensen onnodig maandenlang buiten hun schuld zonder geld.

Het aantal Amsterdamse huishoudens dat moet rondkomen van een minimuminkomen is in 2004 verder gestegen met ruim 3700 gezinnen. Was er in 2003 nog 17,7% van de huishoudens afhankelijk van een inkomen tot 105% van het wettelijk sociaal minimum, in 2004 ging het om 18,5% van de huishoudens. Dit blijkt uit de Amsterdamse Armoedemonitor over 2004. (Bron: gemeente Amsterdam, 28-9-'05)

Uit onderzoek van Bureau O&S blijkt dat de kloof tussen arm en rijk in Amsterdam toeneemt. De rijken worden rijker en de armen steeds armer. Het meest schrijnend is het verschil tussen de binnenstad en Amsterdam-Noord. In 2000 ging het goed met de bewoners van het centrum, met die van Noord ging het slecht. Vijf jaar later is die kloof verergerd: met de binnenstad gaat het beter, maar in Noord is de welvaart afgenomen ten opzichte van 2000.

Uit onderzoek van het Nibud (Nationaal instituut voor budgetvoorlichting) blijkt dat alle huishoudens met inkomens tot 105% van het wettelijk sociaal minimum – in Amsterdam zijn dat 70.000 mensen – vanaf 1 januari 2005 gemiddeld € 25 per maand aan inkomensverlies hebben geleden. Als gevolg van stijgende kosten voor energie, water, huisvesting, vervoer en

zorg, is het aantal gezinnen op of onder de armoedegrens de laatste jaren fors toegenomen, terwijl in 2002 sprake was van een daling van het aantal minima. De nood is al zo hoog, dat begin 2005 de eerste voedselbank werd opgericht om aan mensen wekelijks voedselpakketten uit te delen. Het is een naargeestige en volstrekt onnodige terugkeer naar oude tijden.

Tegelijkertijd heeft de Sociale Dienst in 2004 zestig miljoen euro 'verdiend' door de eisen aan hulpvragers zo streng te maken dat velen buiten de boot vallen. Bovendien is het aantal mensen dat in broodnood komt door dit beleid volgens cijfers van de Sociale Dienst met 9% gestegen.

Dit alles schreeuwt om een ander beleid. Het bestaan van honger in Amsterdam anno 2005 is een grof schandaal. Mensen zonder werk moeten veel beter geholpen worden om normaal betaald werk te vinden. En dat werk is er. Terwijl de ene helft van de werkende bevolking voortdurend overuren moet maken kan de andere helft geen werk vinden. De oplossing is simpel: het werk dat er is moet beter verdeeld en beter betaald worden. Daarmee bespaart de overheid op een verstandige manier uitkeringsgeld. Voor het zover is, moeten de uitkeringen naar een aanvaardbaar niveau worden gebracht. Tevens moeten de uitvoeringskosten van de sociale dienst drastisch omlaag. Dit kan door de nutteloze en beledigende controles en formulieren zoveel mogelijk af te schaffen en de administratie zoveel mogelijk te ontlenen aan die van de belastingdienst. De toegang tot hulp moet worden versoepeld. Daar is in ieder geval 60 miljoen voor beschikbaar, die is 'bespaard' door de strengere eisen.

Het beleid van afschaffing van gesubsidieerde banen is verwerpelijk. De afgeschafte gesubsidieerde banen worden niet omgezet in reguliere banen. Er komen talloze mensen op straat en er verdwijnt zeer nuttig werk. Op scholen zijn zij de onmisbare conciërge of klassenassistent. Ook in archieven, bibliotheken en bij de dierenambulance doen ID-ers belangrijk werk. De kleine theaters draaien op gesubsidieerde arbeid. Vanzelfsprekend blijft de SP van mening dat gesubsidieerd werk in feite regulier werk zou behoren te zijn, met een regulier salaris.

Het aantal werklozen is tot een recordhoogte gestegen naar ruim 41.000 mensen (in 2001 nog 25.000). De gemeente bouwt gesubsidieerd werk af door vrijgekomen plaatsen niet meer in te vullen. Dit gebeurt ook indirect, door het toepassen van 'de kaasschaafmethode' op de kunstsector (bij iedere instelling een beetje geld weghalen). Daarmee is de gemeente mede schuldig aan het verdwijnen van gesubsidieerde banen. Het krijgen van een vast contract komt nauwelijks meer voor. Tijdelijke contracten zijn populair, omdat werkgevers dan makkelijk van hun personeel af kunnen komen. Slecht betaald uitzendwerk zonder belangrijke rechten is vaak het enige vooruitzicht voor talloze mensen. Wie ouder is dan 35 en buiten zijn schuld om werkloos, is al snel te oud om nieuw werk te vinden. Zelfs het Centrum voor Werk en Inkomen (CWI) plaatst advertenties waarin uitsluitend jonge mensen worden gevraagd. Dat is regelrechte leeftijdsdiscriminatie, terwijl dat wettelijk verboden is. De supermarktbranche spant wat dit betreft de kroon: personeel dat 18 wordt, mag vaak direct vertrekken.

Amsterdam heeft een zeer aantrekkelijk vestigingsklimaat en mag daar best iets voor terugvragen. Ook bij aanbestedingen door de gemeente kunnen afspraken worden gemaakt om zoveel mogelijk personeel uit Amsterdam te werven.

De gemeente zet zich in om economische banden aan te halen met landen als China, Ghana en India. Dat is goed voor de Amsterdamse economie, maar de drijfveer mag niet zijn dat de loonkosten gedrukt moeten worden. Het om die reden uitbesteden van werk naar die landen kost hier banen en is dus verwerpelijk.

Ieder systeem dat de groeiende werkloosheid kan helpen tegengaan, verdient het te worden uitgetoet. Een voorbeeld is Prohef. Bij Prohef wordt geen belasting geheven op de werknemer maar op de productie. Het gevolg is dat bedrijven veel sneller meer mensen aan zullen nemen, in het bijzonder in de lagerbetaalde functies. De belasting wordt achteraf geheven en alleen dan als het bedrijf een hogere productie heeft gerealiseerd. Een experiment met Prohef, in navolging van bijvoorbeeld Rotterdam, kan tot een doorslaand succes leiden.

Amsterdam is veel geld kwijt aan dure reïntegratieprojecten, zonder dat deze aantoonbare effecten hebben. Het geld kan mogelijk beter ingezet worden voor het creëren van werk.

Het bedrag dat een vrijwilliger met uitkering van de sociale dienst krijgt, is verhoogd naar €21 en de sollicitatieplicht voor mantelzorgers is opgeheven. Die punten uit ons verkiezingsprogramma kan de SP tot haar bescheiden successen rekenen. Ook het vrij te laten bedrag voor mensen met een uitkering is mede door toedoen van de SP verhoogd. De SP pleit voor een verdere ophoging van dit bedrag.

Er is geen betere opstap naar zelfstandigheid dan betaald werk. Een bijstandsgerechtigde die (parttime) werk vindt, wordt nu voor het totale bijverdiende bedrag op de uitkering gekort. De SP vindt dat werken naast de uitkering zoveel mogelijk gestimuleerd moet worden en daarom mag de uitkeringsgerechtigde een percentage van de verdiensten houden als bonus.

Onlangs vierde Stadspas zijn 15-jarig bestaan. Het idee van Stadspas is lovenswaardig, maar het is onbegrijpelijk dat er kortingen gegeven worden op zaken die mét korting nog steeds onbetaalbaar zijn. Beter is om via Stadspas uitsluitend gratis voorzieningen aan te bieden.

Actiepunten

- In plaats van tijdelijke contracten krijgen nieuwe werknemers een proeftijd van maximaal twee maanden, waarna een vast arbeidsverband volgt, te beginnen bij de gemeente
- Een consequente aanpak van leeftijdsdiscriminatie
- Onmiddellijke afschaffing van de vernederende huisbezoeken aan uitkeringsgerechtigden, koppeling van databestanden is afdoende
- Door het tegengaan van armoede worden voedselbanken overbodig
- ID-banen omzetten in reguliere banen
- Een experiment met het 'Prohef-systeem' (belasting op productie i.p.v. op arbeid)
- Een verdere ophoging van het vrij te laten bedrag voor mensen met een uitkering
- werkgelegenheidseisen stellen aan bedrijven die zich in Amsterdam willen vestigen
- bij aanbestedingen door de gemeente ook afspraken maken over het in dienst nemen van werkloze Amsterdammers

2) Samenleven

De SP wil een hoofdstad die voor alle Amsterdammers goed is om in te leven. Voor arm en rijk, oud en jong en voor nieuwe en oude Amsterdammers. De gemeente kan de sociale cohesie verhogen, door gericht in te zetten op integratie van de verschillende Amsterdammers. Uitgangspunt is dat iedere Amsterdammer gelijke kansen heeft, op school en in de wijk. Dat is nu niet het geval.

Wereldwijde terroristische aanslagen en ook de moord op Theo van Gogh hebben diepe wonden in onze samenleving geslagen. De segregatie woekert voort in buurten, op scholen en op de werkplek. In plaats van samen te leven, bekijken veel mensen elkaar met wantrouwen en onbegrip. De daad van één enkeling wordt geprojecteerd op de hele groep. Stigmatisering is het gevolg. Deze tendens kunnen we alleen gezamenlijk een halt toeroepen. Niet alleen met woorden, maar ook met daden.

Een cruciale voorwaarde voor integratie is het leren van de Nederlandse taal. Het is noodzakelijk om aan de samenleving deel te kunnen nemen. Daarom moet er voldoende geld zijn voor inburgeringscursussen. Tegelijkertijd verdienen kinderen die op school onder de maat presteren, meer aandacht van begeleiders. De begeleiders houden zorgleerlingen extra goed in de gaten, ook op het vlak van het psychisch welzijn en de situatie thuis. Ook op peuterspeelzalen en de voorschool komen kinderen al vroeg met elkaar en met de Nederlandse taal in aanraking. Dat zijn belangrijke redenen om ze toegankelijk te houden.

Integreren gebeurt op school, maar ook op straat. Daarom is het belangrijk dat verschillende groepen bij elkaar wonen en wijken dus gemengd worden, zodat zij meer met elkaar in contact komen. Het contact tussen autochtonen en migranten is nog altijd beperkt. Terwijl uit onderzoek blijkt dat meer contact essentieel is om vooroordelen tegen te gaan. De aantasting van vrijheden, zoals een verbod op het dragen van hoofddoeken, is onnodig en niet meer dan symptoombestrijding.

Discriminatie bij het deurbeleid van horecagelegenheden is onaanvaardbaar. Een eigenaar die aantoonbaar discrimineert (en daarmee bewust hele bevolkingsgroepen buiten de deur houdt), raakt zijn vergunning kwijt.

Echte integratie betekent dat niemand aan de kant staat. Dan praten we niet meer in wij-zij-termen, maar over 'ons'. Vijandige uitspraken en discriminatie worden niet getolereerd. Het is goed als de burgemeester van Amsterdam openlijk afstand neemt van politici die olie op het vuur gooien met ophitsende uitspraken over integratie- en immigratiebeleid.

De groeiende segregatie in Amsterdam is goed zichtbaar in wijken en op scholen. Door het ontbreken van gericht gemeentelijk integratiebeleid, is in bepaalde wijken haast sprake van apartheid. Naast de zwarte en witte wijken, neemt het aantal zwarte en witte scholen schrikbarend toe (in 2003 hebben 127 van de 201 basisscholen meer dan 50% leerlingen met laag opgeleide ouders van een niet-westerse afkomst). Zelfs in gemengde wijken staan spierwitte en pikzwarte scholen, wat de angst voor 'vreemde' bevolkingsgroepen pijnlijk zichtbaar maakt. Het is dwaas om te stellen dat de onderwijsapartheid zonder gemeentelijk beleid zal verdwijnen. Te weinig scholen zijn daadwerkelijk 'gemengd' en een afspiegeling van hun wijk. Dit wordt veroorzaakt door de 'witte vlucht': ouders kiezen voor een verder weg gelegen school met de eigen 'kleur'. Het extra geld voor achterstandsscholen heeft daar

geen verandering in gebracht. Witte scholen zijn dus ook niet automatisch beter. Eerder geldt het omgekeerde: een zwarte school heeft vaak kleinere klassen en meer docenten.

Zonder maatregelen neemt de segregatie toe. Dat is een trieste constatering die de afgelopen jaren bij alle politieke partijen is doorgedrongen. Witte ouders mijden zwarte scholen, hoe veel geld je er ook naartoe pompt. Toch blijkt uit onderzoek dat tachtig procent van de Nederlanders de voorkeur geeft aan gemengde scholen. De SP stelt dan ook voor om een vrijwillig spreidingsbeleid op grond van achterstanden in te voeren. In andere gemeentes zijn goede ervaringen opgedaan met dubbele wachtlijsten, een voor leerlingen met achterstand, en een voor leerlingen zonder achterstand. Natuurlijk worden de maatregelen zorgvuldig gevolgd, zodat er geen wantoestanden ontstaan. Doel is om meer gemengde scholen te krijgen, zodat verschillende bevolkingsgroepen van jongs af aan met elkaar leven. Scholen die erin slagen meer gemengd te worden, krijgen daarvoor een bonus. Uiteindelijk geven alle scholen goed onderwijs zodat alle kinderen, achterstand of niet, de aandacht krijgen die ze nodig hebben.

Actiepunten

- Het stimuleren van gemengde wijken en scholen
- Basisscholen werken met twee wachtlijsten, een voor leerlingen met achterstand, en een voor leerlingen zonder achterstand
- Scholen die een meer gemengde populatie krijgen, ontvangen een bonus
- Voldoende geld voor inburgeringscursussen
- Geen (financiële) drempels voor peuterspeelzalen
- Het tegengaan van discriminatie, o.a. in uitgaansgelegenheden

3) Veiligheid

Veel Amsterdammers voelen zich onveilig. Vaak wordt die constatering gevolgd door de roep om meer camera's, fouilleeracties, een avondklok of straatverboden. Maar dergelijke repressieve maatregelen worden tegenwoordig wel erg snel ingezet. Dat is te gemakkelijk. Uiteindelijk gaat het om symptoombestrijding, terwijl het echte probleem niet wordt opgelost.

Zoals alle partijen maakt ook de SP zich hard voor de veiligheid op straat. Maar waar andere partijen zich te eenzijdig richten op de veiligheid op straat, richt de SP zich ook op andere gevaren. Veel vaker worden mensen bijvoorbeeld slachtoffer van de gevolgen van slechte arbeidsomstandigheden of het verkeer, dan dat zij slachtoffer zijn van zinloos geweld of terrorisme. Daarnaast komt huiselijk geweld veel vaker voor dan geweld op straat, en dan gaat het niet om een incident, maar om langdurige mishandeling. De SP richt zich daarom net zo goed op verkeersveiligheid, veilige arbeidsomstandigheden en goede gezondheidszorg. De opvang van slachtoffers van huiselijk geweld moet zo laagdrempelig mogelijk zijn.

Veiligheid begint met zekerheid. Zekerheid betekent voor de SP dat mensen in een prettige omgeving leven met een goede woning tegen een redelijke prijs. Het houdt in dat er voor kinderen uitstekende scholen zijn, bestemd voor alle soorten leerlingen. Het betekent de garantie dat oude of hulpbehoevende mensen het niet allemaal zelf hoeven te doen. Hetzelfde geldt voor geestelijk verwarde mensen of mensen zonder werk.

De SP wil geen Big Brother-toestanden in Amsterdam. Het huidige College richt de aandacht echter veel te eenzijdig op cameratoezicht. Dat is misleidend, omdat camera's de criminaliteit veelal verplaatsen. De SP geeft de voorkeur aan echte toezichthouders van vlees en bloed, in de wijken en in het openbaar vervoer. Zij moeten consequent optreden tegen veroorzakers van overlast en geweldplegers.

De inzet van politie kan veel efficiënter. Grote politieacties vragen veel capaciteit en het is de vraag of dat op termijn wel effectief is. Wanneer mensen vragen om meer blauw op straat, dan bedoelen ze met name een surveillerende agent die snel ter plaatse is en mensen consequent aanspreekt op ongewenst gedrag, zonder gelijk een boete uit te schrijven. Ook is het van belang dat de politie weet wat er in de buurt speelt: contact met de buurtbewoners is daarom minstens zo belangrijk als contact met bijvoorbeeld de horecasector.

Veel overlast wordt veroorzaakt door overmatig alcoholgebruik. De horeca dient hierin verantwoordelijkheid te nemen. Horeca-eigenaren behoren niet alleen aan omzet te denken, maar ook aan een goede sfeer. Zij kunnen om die reden weigeren om alcohol te schenken. In het uiterste geval kan de vergunning worden afgenomen. Softdrugs en coffeeshops horen bij Amsterdam. Een blowverbod levert weinig op. Gebruik van harddrugs wordt gecontroleerd op feesten door middel van testen.

Geweld en intimidatie door probleemjongeren zijn van alle tijden. Maar de aanpak ertegen ligt niet alleen bij hardere straffen en meer politie. Er moet net zo goed naar preventieve oplossingen gekeken worden, zoals het organiseren van sportlessen in buurthuizen. Sport is een effectief middel om agressief delinquent gedrag onder jongeren te doen afnemen. Het aantal voortijdig schoolverlaters moet worden teruggedrongen. Scholen hanteren een helder spijbelbeleid, zodat leerlingen niet ongemerkt van school wegblijven. Scholen laten hun spijbelbeleid onderdeel uitmaken van hun veiligheidsprotocol.

Tegen georganiseerde criminaliteit (zoals wapenhandel, drugshandel, jeugdprostitutie, vrouwenhandel en documentvervalsing) moet de politie consequent optreden. Preventief fouilleren en de legitimatieplicht hebben vooralsnog weinig opgeleverd, maar zijn erg arbeidsintensief. De SP wil evenmin overdreven bangmakerij vanwege terrorismedreiging. Onaangekondigde ontruiming (bijv. van een metrostation) en voorlichtingsfolders over terrorismedreiging dienen proportioneel en evenwichtig te zijn.

De rampen in Volendam en Enschede toonden aan dat de gemeentelijke overheid de brandveiligheid heeft verwaarloosd. Er ontstond een stuwmeer aan achterstallige brandveiligheidsinspecties. Daardoor werd duidelijk dat veel openbare instellingen als scholen, verzorgingshuizen, metrotunnels, theaters en restaurants geen gebruiksvergunning hebben. Na enkele jaren is dat nog steeds het geval. Bovendien is de kwaliteit van veel gebruiksvergunningen dubieus. Zo moesten er na de verbouwing van theater Carré (vanwege brandveiligheid) nog steeds aanpassingen gedaan worden, terwijl de gebruiksvergunning wel al was afgegeven. Dit soort fouten wordt veelal veroorzaakt doordat het bij de stadsdelen is neergelegd, terwijl zij er niet de geschikte mensen voor in huis hebben.

Nog steeds worden er gevaarlijke stoffen over het spoor vervoerd. Chloortreinen en ammoniaktreinen passeren bijna dagelijks onze stad, zonder dat omwonenden hiervan weet hebben. De ontsporingen bij Amsterdam CS onderstrepen het belang van krachtige maatregelen. De gemeente Amsterdam moet bij ProRail aandringen op alternatieve routes voor gevaarlijke transporten. Gevaarlijke stoffen moeten buiten dichtbevolkte steden gehouden worden. Vervoer ervan door woonwijken moet verboden worden. Ook moet de gemeente regelmatig rampoefeningen houden. Net zo min als op het spoor, moeten gevaarlijke transporten over water en over de ringweg A10 worden uitgevoerd. Indien onvermijdelijk, dan wordt het transport met uiterste zorgvuldigheid begeleid. Vrachtwagens met LPG behoren niet langer op de A10 te rijden. Het is noodzakelijk dat de risicokaart met alle gevaarlijke transporten en bedrijven volledig up-to-date is.

Actiepunten

- Toegangscontrole bij alle metrostations, zonder verhoging van de tarieven
- Meer toezicht op straat, met name 's avonds
- Jeugdbendes consequent aanpakken
- Het aantal buurtregisseurs verhogen van 1 op 5000 naar 1 op 3000
- 0900-nummers voor het bellen van politie afschaffen (terug naar het directe nummers van het wijkbureau)
- Afronding van de inhaalslag van de brandveiligheid van openbare gelegenheden
- Het onnodig vervoer per spoor van gevaarlijke stoffen door woonwijken stoppen
- Invoering 'spuitmuren' voor graffiti.
- De schade van vandalisme en graffiti zoveel mogelijk op de daders verhalen en graffiti op andere plaatsten dan de 'spuitmuren' consequent op korte termijn laten weghalen
- Voldoende fatsoenlijke openbare toiletten tegen wildplassen
- Reclame in de openbare ruimte en op gemeentelijk bezit sneller en effectiever terugdringen
- Grote billboards en Mupi's alleen plaatsen in een straat als de meerderheid van de bewoners daar akkoord mee gaat
- Een verbod op commerciële 'steigerdoeken' (reclame op bouwsteigers). Niet commerciële afbeeldingen zijn toegestaan

4) Jeugd en Onderwijs

Het bieden van goed en toegankelijk onderwijs voor iedereen is één van de belangrijkste investeringen in de samenleving. Door de drastische bezuinigingen van de afgelopen twintig jaar zijn we echter sterk achterop geraakt. Nederland besteedt relatief minder geld aan onderwijs dan de ons omringende landen. De problemen in het onderwijs staan in schril contrast met de huidige welvaart. Er komt een rampzalig lerarentekort en veel scholen schieten tekort in veiligheid en schoonmaak. Tweedeling tussen scholen dreigt ook, met de komst van sponsoring en privé-scholen. Om achterstanden weg te werken zal fors in het onderwijs geïnvesteerd moeten worden. Alleen als werken in het onderwijs weer aantrekkelijk wordt, is het lerarentekort op te lossen. Zo niet, dan blijft het dweilen met de kraan open. In alle vormen van onderwijs moet ernaar gestreefd worden de betrokkenheid van ouders en opvoeders te vergroten. Goede samenwerking is ook van belang om ontsporing van kinderen te voorkomen of vroegtijdig te ontdekken.

Onderwijs moet in beginsel voor iedereen gelijk toegankelijk te zijn en betaald worden uit de algemene middelen. Daarom is het onaanvaardbaar als scholen de vrijwillige ouderbijdrage inzetten als drempel voor ouders met een lager inkomen. De gemeente ziet toe op goede voorlichting: de ouderbijdrage is verplicht vrijwillig. Sponsoring van scholen door het bedrijfsleven moet overbodig worden gemaakt, omdat het de continuïteit en de onafhankelijkheid van het onderwijs bedreigt.

Het huidige rijksbeleid schrijft voor dat zoveel mogelijk leerlingen vanuit het speciaal onderwijs naar een reguliere school gaan (Weer Samen Naar School). Helaas wordt het prijskaartje dat daaraan hangt onvoldoende vergoed, en bestaat de kans dat sommige scholen overspoeld worden met kinderen die meer aandacht nodig hebben. Ouders zullen minder snel voor een dergelijke school kiezen, en zonder extra faciliteiten zal het personeel snel afbranden. Om dit probleem te stoppen, moeten er voor leerlingen met gedragsproblemen voldoende speciale scholen behouden blijven.

De voorschool blijkt een goed middel om kinderen met een achterstand bij te spijkeren. Zo komen zij eenmaal op de basisschool beter mee met de andere kinderen. Het aantal plaatsen op de Voorschool moet dan ook worden uitgebreid tot er genoeg plaatsen zijn voor alle kinderen met een achterstand.

Jaarlijks wordt reikhalzend uitgekeken naar de uitslagen van de Citotoets. De toets in groep 8 van de basisschool is bedoeld om het vervolgonderwijs te bepalen. Door toenemende concurrentie gebruiken scholen de uitslagen echter ook voor publicitaire doeleinden. Door 'de strijd om de leerling' is er belang voor de school om een hoge score te behalen. Om die reden hoeven leerlingen met achterstanden de toets niet te maken. Ook zijn er verhalen van scholen die leerlingen adviseren om thuis te blijven wanneer de toets wordt afgenomen. Bovendien wordt er geoefend op de toets, wat weliswaar hogere resultaten geeft, maar niet bewijst dat het kind de algemene stof beheerst. Het heeft allemaal weinig te maken met onderwijs als voorbereiding op een volwaardige deelname aan een sociale samenleving. Scholen die sjoemelen met Cito-toetsen, moeten daarop worden aangesproken. Door extra investeringen in onderwijs, kunnen scholen meer gelijkwaardig worden, waardoor de onnodige concurrentie vermindert.

Steeds meer zaken komen op het bordje van de school terecht, zoals de opvoedingstaken. Natuurlijk brengen kinderen veel tijd op school door en worden ze daar evenzeer gevormd als

thuis. Ruime aandacht voor normen en waarden en algemene vorming dient dan ook normaal te zijn. Dat wil niet zeggen dat ouders van bepaalde opvoedtaken ontheven zijn. Integendeel, ouders met opvoedproblemen moeten hulp krijgen, bijvoorbeeld bij het consultatiebureau.

Het schoolgebouw kan voor meer doeleinden worden gebruikt, mits dit niet ten koste gaat van het onderwijspersoneel. Brede scholen kunnen daarom in goed overleg met de buurt ontwikkeld worden, bijvoorbeeld als wijkcentrum, jeugdhonk of ouderenvoorziening.

Op school behelst het onderwijs niet alleen rekenen, schrijven en lezen. Net zo belangrijk is gymnastiekles door een vakleerkracht, schoolzwemmen, schooltuinen en het afleggen van het verkeersexamen. Deze belangrijke onderwijstaken mogen niet worden wegbezuinigd. Gezichtsbedekking op school voor leerlingen en docenten kan niet worden toegestaan omdat het de communicatie belemmert.

Leraren lok je niet met een huis en een parkeerplaats, maar door hen de kans te geven hun vak goed uit te oefenen. Zij hebben voor hun vak gekozen omdat ze de talenten van kinderen naar boven willen halen. Dit lukt alleen in klassen die niet te groot zijn en waarin ze aandacht aan iedere leerling kunnen besteden. Daarom wil de SP dat Amsterdam alles op alles zet om het voorspelde tekort aan leerkrachten te voorkomen en mogen klassenassistenten niet wegbezuinigd worden.

Misdaad en overlast door jongeren is een probleem van alle tijden. De reactie van het gemeentebestuur is echter beperkt: er wordt vooral gekeken naar repressieve maatregelen, die helaas voor alle jongeren opgaan. Terwijl de echte overlastgevende jongeren slechts een beperkte harde kern vormen en ook bekend zijn bij de politie. Deze kern moet consequent worden aangepakt. De grote groep jongeren daaromheen, moet via intensief jeugd- en welzijnswerk naar onderwijs of naar een baan worden begeleid.

Door de focus op probleemjongeren vergeten we dat het merendeel van de jeugd geen overlast veroorzaakt en gewoon naar school of werk gaat. Meer aandacht voor jongeren- en buurthuiswerk is van groot belang als we dit zo willen houden. Liefst is daarbij veel ruimte voor jongeren om zelf activiteiten te organiseren. Oefenruimtes dienen lage huurprijzen te hebben en de poppodia bieden kansen voor beginnende bands.

In het beroepsonderwijs zijn voldoende stageplekken van levensbelang. Daarom moet er intensief contact zijn tussen scholen en de lokale middenstand, bedrijvencentra en stedelijke diensten. Het is in ieders belang dat leerlingen vroegtijdig ervaring opdoen in de bedrijven en diensten waar zij later aan het werk gaan. Stagiaires mogen echter niet als goedkope arbeidskrachten gebruikt worden.

Actiepunten

- De ouderbijdrage is verplicht vrijwillig
- Geen sponsoring van scholen
- Genoeg middelen voor speciaal onderwijs
- Vakleerkrachten op alle basisscholen
- Voldoende stageplekken voor leerlingen uit het beroepsonderwijs

5) Zorg en welzijn

Ons uitgangspunt is dat zorg gebaseerd moet zijn op solidariteit: kwalitatief goede en gelijk beschikbare zorg voor iedereen. De huidige ontwikkelingen ondermijnen dit uitgangspunt. Tweedeling in de zorg rukt op, door marktwerking en particuliere, op winst gerichte zorg voor diegenen die het zich kunnen permitteren. Mensen met weinig geld gaan gemiddeld eerder dood en leven vele jaren korter gezond dan mensen met meer geld en mogelijkheden. Deze ontwikkeling moet gekeerd worden.

Per 1 januari 2006 heeft de regering de invloed op de gezondheidszorg definitief uit handen gegeven. Hierdoor is de macht terechtgekomen bij de zorgverzekeraars. Zij letten meer op winst dan op kwaliteit. Een voorbeeld is het Amsterdamse Slotervaartziekenhuis. In 1997 werd dit ziekenhuis geprivatiseerd. Nog geen vier jaar later werd het met sluiting bedreigd, terwijl het ziekenhuis een vitale functie in de Westelijke Tuinsteden vervult. In 2005 is het voortbestaan van het ziekenhuis nog steeds onzeker, door commerciële overwegingen van de zorgverzekeraar. Ook de lokale overheid heeft echter zorgplicht en moet wat ons betreft haar invloed terugkrijgen, te beginnen bij het Slotervaartziekenhuis.

De terugtrekkende overheid is ook zichtbaar in de Geestelijke Gezondheidszorg. Vroeger werden psychiatrische patiënten ‘opgeborgen’, bij voorkeur in de bossen. Dat was geen ideale situatie. Maar de angst voor betutteling en dwang heeft ervoor gezorgd dat zij nu vaak aan hun lot worden overgelaten. Deze mensen komen nu terecht in de crisisopvang en instellingen voor dak- en thuislozen, waar ze niet horen. Ook in buurten leidt dit vaak tot problemen: omdat patiënten afhankelijk worden van de overbelaste thuiszorg en ambulante psychiatrie. Daarom wil de SP dat de instellingen in de bossen niet volledig verdwijnen. Uitbreiding van de ambulante zorg en onderzoek naar de mogelijkheden om mensen zonder ziekte-inzicht toch te behandelen, is eveneens nodig.

De gemeente Amsterdam is verantwoordelijk voor de opvang van dak- en thuislozen. Maar het aantal plaatsen voor overnachting schiet tekort, zodat het niet mogelijk is om alle dagen van de week een slaapplek te vinden. Uitbreiding is dus noodzakelijk. Ook tegenover verslaafden dient Amsterdam een menswaardige houding te hebben. Het opjaagbeleid werkt averechts. De zorgkant komt daardoor in de verdrukking. Gebruikersruimten, spuitomruil, zorgboerderijen voor langdurig verslaafden, medische heroïne- en cocaïneverstrekking laten zien dat het Amsterdam menens is met een menswaardige benadering van verslaafden.

De maatschappij legt steeds meer de nadruk op het individu. Gehandicapten worden echter als groep benaderd. Destijds is de Wet Voorzieningen Gehandicapten (WVG) in het leven geroepen om deze mensen hun voorzieningen op maat te leveren. Maar omdat de WVG tegelijkertijd een ordinaire bezuinigingsoperatie was, werden alle gehandicapten over één kam geschoren, want dat was goedkoper. De WVG werd hierdoor zelf een handicap. Zo werd de individuele vervoersvoorziening het keurslijf van Stadsmobiel. Daarom wil de SP een snelle invoering van maatregelen die zijn toegesneden op de individuele behoeften van de cliënt.

Plannen worden aan de tekentafel gemaakt en de makers ervan vergeten vaak de mensen die er in de praktijk mee te maken krijgen. De ouderen merken dat maar al te goed. Het postkantoorje om de hoek wordt opgeheven, evenals de bushalte. Ze krijgen te weinig tijd om over te steken, of in en uit te stappen in bus of tram. De vergeetachtigheid van plannenmakers

is moeilijk te herstellen. Daarom moeten ouderen vanaf het begin bij het maken van beleid betrokken worden.

De zorgverzekeraars en de overheid profiteren van de ruim 80.000 Amsterdammers die zich belangeloos inzetten voor het verzorgen van een partner, een ouder, een kind een vriend of een buur. Door privatiseringen en bezuinigingsmaatregelen en de veranderingen in de zorg (mensen moeten zo lang mogelijk in hun eigen omgeving kunnen blijven wonen) wordt de druk op deze mantelzorg groot. Daarom is het belangrijk dat er naast waardering voor de mantelzorg ook verdere ondersteuning komt, bijvoorbeeld in de vorm van een dagvergoeding voor mantelzorgers als tegemoetkoming in de gemaakte kosten. Een fonds waaruit respijtvorzieningen kunnen worden betaald is eveneens aanbevelenswaardig, bijvoorbeeld een vakantie voor de mantelzorger. De mantelzorger vangt een miljoenenbesparing op. Daar mag best iets voor terugkomen. De SP pleit daarom voor een Actieplan voor Mantelzorgers.

De Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO) is een onzalige wet die de marktwerking in de zorg zal vergroten en die de gemeente verantwoordelijk maakt voor de opvang van dak- en thuislozen, delen van de AWBZ, de WVG en de enkelvoudige thuiszorg. Daarbij is de kans groot dat dezelfde fouten worden gemaakt als destijds bij de invoering van de WVG: eerst decentraliseren om vervolgens tot de ontdekking te komen dat centrale richtlijnen en uitvoering beter werken. De WMO mag geen nieuwe proeftuin worden over de ruggen van hulpvragers en mantelzorgers. In het bijzonder de groep overbelaste mantelzorgers kan er niet nog meer bij hebben, de groep die nog niet overbelast is, mag dat zeker niet worden. Indien de wet toch wordt ingevoerd, willen we in Amsterdam niet verder decentraliseren naar de stadsdelen. Amsterdam mag ook niet het doorgeefluik van de bezuinigingen zijn die door de invoering van de WMO over Amsterdammers zullen worden uitgestort. Daarom voert de SP actie tegen de invoering de WMO.

Actiepunten

- Ouderen vanaf het begin bij de plannen betrekken
- Uitbreiding van het aantal WIBO's (Wonen In Beschermd Omgeving)
- Standaard aanpasbaar bouwen
- De stadsmobiel onder verantwoordelijkheid van de gemeente houden en onderzoeken in hoeverre alle 'busjes', van leerlingenvervoer, gehandicaptenvervoer, buurtbussen, de Opstapper enzovoort, kunnen worden samengevoegd in één nieuw systeem
- Een dagvergoeding voor mantelzorgers als tegemoetkoming in de gemaakte kosten
- Een mantelzorgfonds waaruit respijtvorzieningen kunnen worden betaald
- De gemeente Amsterdam dringt erop aan dat er kleinschalige 'zorginstellingen in de bossen' komen
- Uitbreiding van de ambulante zorg wanneer psychiatrisch patiënten in een begeleid-wonen-project in een buurt komen wonen
- Onderzoeken in hoeverre de dwang uitgebreid kan worden met als doel het helpen van mensen die zich aan zorg onttrekken, maar die wel dringend zorg nodig hebben
- Uitbreiding van gebruikersruimtes, dan wel de mogelijkheid om in de opvang te kunnen gebruiken
- Uitbreiding van zogeheten zorgboerderijen voor verslaafden
- Bij de individuele vervoersbehoefte de al dan niet gedeeltelijke vergoeding van een auto tot de mogelijkheden laten horen
- Gratis openbaar vervoer voor ouderen

6) Wonen

Het vinden van geschikte en betaalbare woonruimte is voor velen een rampzalig gebeuren. Lange wachttijden en een gebrekkig aanbod bepalen al jaren het beeld op de woningmarkt. Het kopen van een huis wordt voor steeds meer mensen onbetaalbaar. Steeds minder gezinnen – ook in de middeninkomens – kunnen zich de enorme prijzen van een koopwoning nog veroorloven. Voor de SP is betaalbaar wonen een grondrecht. Daarom is het belangrijk dat de nieuwbouwproductie opgeschroefd wordt en het aanbod wordt vergroot. Jaarlijks 5000 nieuwbouwwoningen erbij is haalbaar. Daarvan moeten er minstens 4000 als sociale huurwoning worden aangeboden.

Veel Amsterdammers zijn afhankelijk van een betaalbare huurwoning. Massale sloop en verkoop van huurwoningen is dan ook eenzijdig en a-sociaal. De rechtspositie van huurders staat onder druk en de huurprijzen blijven stijgen onder het liberale regime van VVD-minister Dekker. Daarom wil de SP in elk stadsdeel steunpunten die huurders informeren en ondersteunen. Zo lang Dekker doorgaat met de onaanvaardbare liberalisering van de huisvesting, gaat de SP door met acties in het Comité Stop Dekker, waarin wordt samengewerkt met GroenLinks, PvdA en de Huurdersvereniging Amsterdam.

Aan de enorme directeurssalarissen is te zien dat corporaties zich steeds meer gedragen als projectontwikkelaars. Een salaris van 280.000 euro (anderhalve ton meer dan de minister-president) is schandalig, zeker voor iemand die zich bezighoudt met volkshuisvesting. Wensen van de gemeente kunnen slechts na moeizame onderhandelingen gerealiseerd worden. Daarom wil de SP dat de gemeente onderzoek doet naar de heroprichting van een gemeentelijk woningbedrijf. Volkshuisvesting is immers geen markt, maar een publieke verantwoordelijkheid.

Bij stadsvernieuwing hoort vooral het belang van de zittende bewoners centraal te staan. Veel van de huidige stadsvernieuwing is eenzijdig gericht op het aantrekken van mensen met een hoger inkomen. Mensen met lage inkomens zijn veelal de dupe van de vele pretentieuze projecten. Plannen dienen daarom samen met betrokken bewoners gemaakt te worden. Zij kunnen actief meewerken aan verbetering van hun woonomgeving. Bij sloop is er de garantie tot terugkeer in een betaalbare woning in de eigen wijk. Voor de SP gaat het bij stadsvernieuwing ook om investeringen in de openbare ruimte en niet slechts om het importeren van rijkere bewoners.

De grote behoefte aan nieuwe woningen mag niet automatisch leiden tot het dichtbouwen van het groen in en om de stad. Ook mag het niet ten koste gaan van buitenspeelruimte. Dit soort besluiten moeten in overleg met bewoners worden genomen. Nieuwbouw vindt plaats indien er voldoende draagvlak is. Onderzocht wordt of er draagvlak is voor nieuwbouw bij het Westelijk Havengebied.

Elke wijk dient zijn eigen voorzieningen te hebben. Daarbij gaat het om (kleinere) postkantoren, gezondheidscentra, winkels, buurthuizen, speelplaatsen et cetera. Dit versterkt de sociale verbanden en draagt bij aan gemeenschapszin en veiligheid.

De enorme woningnood onder jongeren en studenten mag niet misbruikt worden. Toch vragen commerciële kamerbureaus belachelijke prijzen voor kleine kamertjes. Streng optreden is dus noodzakelijk. Illegale onderhuur wordt intensief gecontroleerd, ook bij corporaties.

Leegstaande kantoorpanden worden met minimale aanpassingen geschikt gemaakt voor jongeren- en studentenhuysvesting. De gemeente gaat actiever aanschrijven en handhaven op de daadwerkelijke start van het bewoonbaar maken van deze panden. Ook wordt het tijd dat het wonen boven winkels daadwerkelijk gaat plaatsvinden.

De SP vindt de kosten die gepaard gaan met de aanleg van de Zuidas te hoog. Het onder de grond brengen van sporen en wegen op de Zuidas kost minstens 345 miljoen euro. Dit enorme bedrag had veel beter kunnen worden besteed aan onderwijs, woningbouw en meer groen in de stad.

De ijzeren voorraad in het Westelijk Havengebied (de gereserveerde bedrijventerreinen) dient te worden opgeheven om die voor andere functies geschikt te maken, zoals bewoning. De SP is voorstander van een scherpe scheiding tussen stad en ommelanden.

Actiepunten

- Het tekort aan woningen wordt d.m.v. een inhaalslag hersteld: minstens 5000 extra nieuwbouwwoningen per jaar, waarvan 4000 sociale huurwoningen
- Het aanbieden van woningen met een volkstuin
- Beperkte huurharmonisatie, geen buitensporige huurverhogingen
- Geen huurharmonisatie bij woningruil
- Meer buitenspeelruimte, brede stoepen
- Onderzoek naar een nieuw gemeentelijk woningbedrijf
- Meer aanbod van permanente studenten- en jongerenhuysvesting
- Corporatiewoningen die langer dan een half jaar te koop staan, gaan terug naar de sociale verhuur
- In iedere wijk ondersteuning voor huurders
- Aanschrijfbeleid voor achterstallig onderhoud aanscherpen
- Verkoop van sociale huurwoningen tegengaan
- Het splitsen van woningen voor de verkoop tegengaan
- Voorrang voor doorstromers binnen de eigen buurt
- Lege kantoren geschikt maken voor jongeren
- Voor behoud en uitbreiding van stadsstranden
- Westelijk Havengebied bewoonbaar maken

7) Verkeer en Vervoer

Openbaar vervoer is een nutsvoorziening en hoort dus niet in handen van bedrijven met een winstoogmerk. Terecht hebben Amsterdammers in het eerder gehouden referendum aangegeven dat zij het Gemeentelijk Vervoersbedrijf (GVB) in eigen handen willen houden. Dat het GVB ruimschoots de afgesproken resultaten (het bezuinigen van 32 miljoen, inzet op veiligheid en reinheid) heeft behaald en zelfs commerciële vervoerders de loef afsteekt, is een bevestiging van de opvatting dat verzelfstandiging en openbare aanbesteding volkomen onnodig zijn. Daarom zetten we alles op alles om het GVB voor de Amsterdammers te behouden. Dat geldt voor al het openbaar vervoer, zowel bus, tram, metro als de veren. De SP is tevens voorstander van experimenten met gratis openbaar vervoer.

Bezuinigingen en privatiseringen doen het openbaar vervoer in Nederland geen goed. De vergoeding die gemeentes van de Rijksoverheid krijgen voor de financiering van het openbaar vervoer, is fors verminderd. De gevolgen zijn pijnlijk: onrendabele lijnen worden opgeheven, de invoering van een spitstarief, ontheffingen om tramlijnen mee op te kunnen heffen en haltes die steeds verder uit elkaar liggen. Op die manier jaag je mensen het openbaar vervoer uit en de file in.

Deze verschraling moet gestopt worden. De SP heeft al succesvol actie gevoerd voor de terugkeer van tramlijn 6 over de Overtoom en de Amstelveenseweg. Helaas heeft het Regionaal Overleg Amsterdam (ROA) opnieuw toestemming gegeven om lijn 6 op te heffen. De SP zal zich echter blijven inzetten voor het behoud van lijn 6, evenals andere lijnen. Openbaar Vervoer is geen marktproduct, het is om mensen van A naar B te vervoeren. Bushalte Barndegat in Amsterdam Noord is in ere hersteld, aangezien de dichtstbijzijnde halte twee kilometer verder lag, op een Zaandams industriegebied. Met de winterdienstregeling 2005-2006 wordt deze weer in gebruik genomen.

De SP is voor behoud en uitbreiding van de Opstapper naar andere stadsdelen. Hiervoor kunnen fondsen gevonden worden door samenwerking met andere vormen van kleinschalig openbaar vervoer, zoals stadsmobiel, en de toeristenindustrie.

De SP is altijd tegen de aanleg van de Noord-Zuidlijn geweest. De verbinding van het centraal station met Noord is een aanwinst, maar het overige deel is een onnodig prestigeproject dat talloze problemen veroorzaakt. Het eindeloze gesteggel rond de aanleg lijkt vooralsnog verdacht veel op de soap rond de Betuwelijn. Tot overmaat van ramp wordt de aanleg van de lijn ieder jaar vele miljoenen duurder. In 2004 kwam er €92 miljoen bovenop het aanvankelijke budget van 3 miljard gulden, in 2005 nog eens €65 miljoen. Het eind is helaas nog lang niet in zicht. De duizelingwekkende kostenstijgingen zijn pijnlijk, omdat daar zoveel goeds mee gedaan had kunnen worden. Bijvoorbeeld investeren in het bestaande openbaar vervoer.

Om de Noord-Zuidlijn te laten rijden, zal een flink deel van het bovengrondse netwerk worden opgerold. Sommige tramhaltes gaan verloren of worden verplaatst. Voor menig inwoner betekent de Noord-Zuidlijn dus nu al vanwege de aanleg en in de toekomst een verslechtering van het aanbod aan openbaar vervoer.

Zo lang andere partijen volharden, zal de aanleg van de Noord-Zuidlijn doorgaan. De SP zal het hele proces zorgvuldig in de gaten houden en verdere kostenoverschrijdingen aan de kaak

stellen. Tegelijkertijd willen we voorkomen dat er beknibbeld wordt op veiligheidsaspecten. Als de metro ooit gaat rijden, moeten zoveel mogelijk reizigers profiteren van een hoogwaardige en veilige metrolijn.

Voor het vervoer van en naar Amsterdam-Noord zijn de veren over het IJ noodzakelijk. Toch worden alle veren in hun voortbestaan bedreigd, op het Buiksloterwegveer na. De ‘varende bruggen’, zoals het Distelwegveer, het Java-pontje en het Adelaarswegveer staan constant onder druk. Dankzij de inzet van de SP is de opheffing van deze veren voorkomen.

Amsterdam is bij uitstek een fietsstad. Fietsen is goed voor de gezondheid en het milieu. Alle redenen voor het gemeentebestuur om het fietsen te stimuleren. Helaas is dat niet het geval. In hoog tempo verdwijnen er buurtstallingen en is de verplichte fietsberging bij nieuwe woningen vervallen. Het aantal fietsstallingen op straat neemt af (!) en fietsers moeten bij wegwerkzaamheden onlogische en lange omwegen maken. Om Amsterdam als fietsstad te behouden, wordt deze tendens gekeerd. Er moeten veel meer buurtstallingen komen, wat ook via exploitatie economisch aantrekkelijk kan worden gemaakt. Bij wegwerkzaamheden wordt net zo goed aan fietsers gedacht als aan automobilisten. De fietsberging bij nieuwbouw wordt weer verplicht. Waar mogelijk, worden stoplichten gunstig afgesteld voor fietsers en voetgangers.

De gemeente heeft ervoor gekozen de auto zoveel mogelijk uit de binnenstad te weren. Amsterdammers die afhankelijk zijn van hun auto, mogen echter niet tot melkkoe worden gereduceerd. Jaar in jaar uit stijgen de kosten voor vergunning of parkeermeter. De SP pleit ervoor dat parkeervergunningen tegen de feitelijke legeskosten worden verstrekt. Niet-Amsterdammers mogen best wat meer betalen wanneer zij met de auto naar de stad willen. Zeker nu er meer ‘Park en Ride-voorzieningen’ aan de rand van de stad zijn (waar men goedkoop kan parkeren en een kaartje voor het openbaar vervoer naar het centrum krijgt). Voorwaarde is dat er voldoende bekendheid wordt gegeven aan de P+R-terreinen.

Amsterdam moet meedoen aan de jaarlijkse Europese autovrije dag op 22 september. Op de autovrije dag is een groot gebied afgesloten voor autoverkeer. Het gebied wordt begrensd door de A10 of door de Singelgracht. De autovrije dag wordt een grootstedelijk evenement, gecoördineerd door de centrale stad. Tevens wordt voorlichting gegeven over de nadelen van autoverkeer: de luchtvervuiling, het lawaai, de onveiligheid en het beslag op de ruimte.

Taxi's zijn al jaren een bron van ergernis voor talloze Amsterdammers. Terwijl zij juist een nuttige aanvulling zijn op de diverse vervoersmogelijkheden. De liberalisering van de taximarkt heeft bitter weinig opgeleverd en laat opnieuw zien waar het marktfundamentalisme toe leidt. In plaats van lagere prijzen en betere service is het tegendeel bereikt. De chaos bereikte een climax bij het Centraal Station. De SP wil meer sturingsmogelijkheden door opnieuw een capaciteitsbeleid te voeren, waarbij een limiet aan het aantal taxi's wordt gesteld. Chauffeurs die er een potje van maken worden aangepakt. Ritten mogen niet geweigerd worden, ook de kortere niet. Dit dient streng te worden gecontroleerd.

Amsterdammers zijn gebaat bij een schone en veilige luchthaven. De geluidsoverlast wordt teruggedrongen en er vindt geen uitbreiding van Schiphol plaats. De gemeente Amsterdam heeft met ruim twintig procent van de aandelen een dikke vinger in de pap bij luchthaven Schiphol. Die moet dus ook worden ingezet voor de belangen van de bewoners van de stad. Amsterdam moet haar veto gebruiken om verkoop van aandelen Schiphol van het Rijk te verhinderen. De eigen aandelen worden niet in de verkoop gedaan.

Al jaren worden de wettelijke eisen ten aanzien van geluid, CO₂-vervuiling, veiligheid en stank met voeten getreden. De gemeente zet zich in om de vliegbewegingen boven Amsterdam te stoppen.

Onderzocht moet worden of de Ringlijn 50 kan worden doorgetrokken (het stuk Isolatorweg - CS). Hier zijn de inwoners van (Nieuw) West erg mee geholpen. Zij kunnen nu niet met de metro naar het centraal station.

Actiepunten

- Geen privatisering of verzelfstandiging van openbaar vervoer
- Behoud van de veren
- Meer buurtstallingen voor fietsers
- Parkeervergunningen tegen feitelijke legeskosten verstrekken
- Meer parkeervoorzieningen aan de rand van de stad
- Capaciteitsbeleid voor taxi's, aanpak van stuntchauffeurs
- Geen uitbreiding Schiphol
- Ringlijn 50 (stuk Isolatorweg-CS) doortrekken
- Behoud en uitbreiding van de Opstapper
- Kinderen tot 12 jaar en ouderen gratis openbaar vervoer
- Experimenten met gratis openbaar vervoer
- Amsterdam doet mee aan de jaarlijkse Europese autovrije dag

8) Groen, lucht en water

Het verbeteren van de luchtkwaliteit moet veel meer gestimuleerd worden. Daartoe moeten er meer maatregelen getroffen worden om de lucht schoner te maken. Het Actieplan Luchtkwaliteit Amsterdam 2005 bevat onvoldoende maatregelen om aan de Europese milieunormen te voldoen. Zo laat het plan bijvoorbeeld het Foodcenter aan de Jan van Galenstraat ongemoeid, terwijl dat nu juist de veroorzaker is van extreem vuile lucht.

De maximumsnelheid in woonwijken wordt zoveel mogelijk tot 30 km per uur teruggebracht. Daardoor kan het aantal verkeersdrempels worden teruggebracht. De maximumsnelheid op de ringweg wordt teruggebracht tot 80 km per uur.

Het gemeentelijke wagenpark moet zo schoon mogelijk rijden. Grote vrachtwagens worden binnen de ring –tenzij onvermijdelijk - geweerd. Parkeergarages voor bezoekers dienen zoveel mogelijk aan de rand van de stad gesitueerd te worden. De gemeente promoot eens per maand een autoloze dag en bekijkt of het mogelijk is om de nu autoluwe binnenstad om te vormen worden tot een autovrije binnenstad.

Zonder groen leeft een stad niet. De hoeveelheid omgevingsgroen is bepalend voor de mate van gezondheid van de bewoners en van de fysieke en motorische ontwikkeling van kinderen. Niet alleen de ‘Hoofdgroenstructuur’ moet uitgebreid worden, er moet ook veel aandacht voor het 'gewone' groen komen. Door middel van een ‘bomenbeleid’ wordt het lichtvaardig kappen van bomen voorkomen.

Amsterdam gaat werken aan een groene lappendeken. Er komen meer plantsoenen. In een dergelijk postzegelparkje kan de Amsterdammer het stadslawaai en de drukte van het leven even ontlopen en is er tevens een ontmoetingsplek. Dit is hard nodig in een stad die almaar van samenstelling verandert en steeds drukker wordt. De buurt gaat de reststroken openbaar groen zelf beheren. Om te voorkomen dat binnentuinen vol met allerlei bouwsels komen te staan, wordt het binnentuingroen erkend als deel van de semi-openbare ruimte. De stadsdelen krijgen hiervoor extra groengelden.

Om het groen in de binnentuinen te stimuleren, komt er naast de beheer- en inrichtingverordening, een handleiding voor binnentuinbeheer en bestemming. De gemeente gaat het geveltuinbeleid intensiveren en propageren met gerichte acties, waarbij de kosten door de stad gedragen worden. Het aantal moeraseilanden wordt sterk uitgebreid.

Op voorwaarde van beter ecologisch beheer en het stimuleren van de toegankelijkheid, worden volkstuinten beter beschermd en vindt uitbreiding van het aantal tuinen plaats. Ook bedrijventerreinen en kantoorgebieden bieden hier mogelijkheden voor.

De SP wil meer bewegingsvrijheid voor kinderen door de aanleg van meer speelplaatsen. De toenemende zwaarlijvigheid onder Amsterdamse jeugd is een tijdbom onder de gezondheid van de komende generaties. Meer bewegen en gezonder eten zijn de wapens tegen zwaarlijvigheid. Projecten die dit bevorderen dienen door heel Amsterdam gerealiseerd te worden.

Doordat de stad ‘versteent’ en de regenval toeneemt, kan het afvoeren van overtollig regenwater een probleem worden. De gemeente kent nu nog geen samenhangend beleid: een enkel stadsdeel gebruikt waterberging om aan het onderhoud van een park te kunnen

ontsnappen. Amsterdam zal snel een samenhangend beleid rond waterberging tot stand moeten brengen.

Terecht bestaat er onrust over de wildgroei van GSM- en UMTS-masten. Nu is het al zo dat de stadsdelen de regels nauwelijks handhaven. De grootst mogelijke terughoudendheid moet worden betracht, zeker als het gaat om de UMTS-masten. Dat kan bereikt worden door providers tot samenwerking te dwingen.

Actiepunten

- 80 km op de ring, 30 km waar mogelijk in de stad
- De gemeente informeert bewoners over de gevolgen van de luchtverontreiniging in de stad
- Pleziervaart in de binnenstad alleen met elektrische motoren of roeien
- Rondvaartboten alleen met schone motoren
- Taxi's voldoen aan de laatste milieueisen
- Uitbreiding van autodate en autodelen (Greenwheels, Diks etc.)
- Schone auto's krijgen eerder en/of goedkoper een parkeervergunning
- Fietspromotie op scholen
- De open ruimte rond Amsterdam wordt in stand gehouden
- Zwaar vrachtverkeer wordt waar mogelijk geweerd binnen de ring
- Het stimuleren van buurtbeheer van openbaar groen en binnentuinen
- Bescherming en uitbreiding van de volkstuinten
- Een bomenbeleid en het terugdringen van het kappen van bomen
- ‘Stop de luchtvaart’, geen uitbreiding van Schiphol
- Een autoloze dag per maand
- Meer speelplaatsen
- Geen aanleg Zuidas
- Een plan voor waterberging opstellen
- Terughoudendheid t.a.v. plaatsing UMTS-masten, regels streng handhaven

9) Stadsbestuur

De SP wil de oude wijkraden in ere herstellen. Deze werden destijds vervangen door stadsdeelraden omdat ze de politiek dichterbij de burger zouden brengen. De praktijk heeft het tegengestelde laten zien. Waar de wijkraad het verzet van buurtbewoners tegen de overheid nog bundelde, zijn de stadsdeelraden verworpen tot een extra bureaucratische laag.

De burger die iets wil van de overheid, wordt heen en weer geslingerd tussen de stadsdelen en de centrale stad, omdat die verantwoordelijkheden op elkaar afschuiven. Jarenlang zijn de deelraden doorgeefluik van bezuinigingen geweest. Door het instellen van deelraden werd verzet tegen slechte maatregelen versnipperd over veertien deelraden. Niet voor niets spreken velen van de 'verdeelraad'.

Los van het systeem van deelraden dienen ook de politieke partijen de hand in eigen boezem te steken. Veel (deelraads) politici gedragen zich als gekozen ambtenaar. Inspraakavonden zijn vooral lastig of een noodzakelijk kwaad. De insprekers raken gedesillusioneerd en keren de politiek de rug toe.

Met de invoering van het dualisme zou de werking van de stadsdeelraden sterk verbeteren. Helaas is dat niet het geval, omdat de raden voortaan slechts achteraf het bestuur mogen controleren. Veel politieke partijen hebben moeite om kandidaten te vinden voor politieke functies. Daarom wordt in het dualisme toegestaan dat bestuurders van buiten de stad of het deelraadgebied komen. Dit staat haaks op de oorspronkelijke bedoeling van de stadsdeelraden om de politiek dichterbij de burger te brengen. Het dualisme heeft per saldo tot een verslechtering geleid: de stadsdeelwethouders hebben meer macht gekregen ten opzichte van de deelraden. Stadsdeelbestuurders zijn managers geworden.

De stadsdelen hebben tot versnippering van beleid geleid. De vuilnisophaal wordt overal anders georganiseerd, het ouderenbeleid verschilt enorm, de aanpak van brandveiligheid loopt uiteen in kwaliteit en snelheid. Kortom, het is tijd voor overzichtelijkheid door een vergroting van de eenheid in de stad. Elke Amsterdammer heeft, ongeacht de stadsdelen, recht op gelijke basisvoorzieningen.

Veel stadsdeelwerk is uitvoerend, daar hoeft geen extra politieke laag voor in het leven gehouden te worden. De SP vindt het daarom beter dat de stadsdelen (nu veelal stageplek voor toekomstige gemeentebestuurders), vervangen worden door wijkraden. De wijkraden organiseren en activeren buurtbewoners om hun invloed uit te oefenen op de wijkvoorzieningen.

Gekozen bestuurders moeten zich veel bewuster worden van hun politieke verantwoordelijkheid naar de inwoners. Daarin past niet het behartigen van andere belangen. Dat betekent dat er geen plaats is voor betaalde nevenfuncties. Het om verschillende redenen vertrekken van de wethouders Dales, Huffnagel en Oudkerk heeft het imago van het gemeentebestuur geen goed gedaan. Gekozen bestuurders moeten hun beloftes nakomen en niet tijdens de rit vertrekken naar een andere baan. De SP vindt dat burgemeesters door en uit de gemeenteraad gekozen moeten worden.

Actiepunten

- Afschaffing deelraden en terug naar de wijkraden
- Zolang er nog stadsdelen zijn, moet daar beter regie op worden gevoerd. Indien nodig, kunnen bevoegdheden terug naar de centrale stad (bijv. richtlijnen voor ouderen, bestuur voor openbaar onderwijs, vuilnisophaal)
- Helderheid over de plaats waar subsidies kunnen worden aangevraagd, zodat mensen niet heen en weer geslingerd worden tussen stad en stadsdeel
- Paal en perk stellen aan het tussentijds vertrekken van wethouders, tenzij vanwege wanbeleid
- Het opheffen van de mist rond de burgemeestersbenoeming: een openbare procedure, waarna de burgemeester door de gemeenteraad gekozen wordt
- Vragen en klachten uit de bevolking worden binnen een maand afgehandeld
- Naast een raadplegend referendum ook een correctief referendum invoeren
- Ook in de afzonderlijke stadsdelen de mogelijkheid van een referendum introduceren

10) Kunst en cultuur

Amsterdam heeft een rijk cultuuraanbod waar we trots op mogen zijn. Toch komen veel Amsterdammers er niet mee in aanraking. Dat komt deels doordat het overgrote deel van de kunst- en cultuurinstellingen geconcentreerd is in het centrum van de stad. Ook de hoge toegangsprijzen weerhouden veel mensen van cultuurbezoek. Om dit te verbeteren, wil de SP dat Amsterdamse musea één dag per week gratis toegankelijk zijn. Uiteraard wordt dit financieel door de gemeente gecompenseerd.

De afgelopen periode stond in het teken van de verzelfstandiging van kunstinstellingen (Stadsschouwburg, Stedelijk Museum) en de invasie van grote sponsors: Joop van den Ende heeft een grote vinger in de kunstpap gekregen door de verwerving van de Marnixstraattheaters, een musicaltheater bij de RAI en een belangrijk aandeel in het Stedelijk Museum. Daarnaast bepaalt ook ABN/AMRO het sponsorklimaat in de stad. Dat is een bedenkelijke ontwikkeling, omdat sponsors zich kunnen laten leiden door principes als rendement en naamsbekendheid. De SP is niet tegen alle vormen van sponsoring, maar er moet wel terughoudend mee om worden gegaan. Beïnvloeding en censuur zijn onaanvaardbaar. Daarnaast staat de overheid garant voor een breed cultuuraanbod.

Amsterdam moet laten zien dat zij spontane kunstuitingen koestert. Dat betekent dat er veel ruimte is voor broedplaatsen. Dat betekent ook dat Amsterdam zich extra inspant om de vrije kunst kansen te bieden en ervoor te waakt dat de toegepaste kunst (design, reclame) de toon gaat zetten.

Liefde voor kunst en cultuur heb je niet zomaar; je kunt het best al op jonge leeftijd met kunst en cultuur in contact komen. Scholen worden momenteel financieel zó afgeknepen, dat er vaak geen geld meer is voor kunstonderwijs. De gemeente Amsterdam zegt kunst en cultuur belangrijk te vinden. Maar dat is slechts geloofwaardig als er boter bij de vis komt. De Amsterdamse subsidiepot voor kunst en cultuur is te klein, zeker voor kleine en laagdrempelige organisaties. Er moet veel geld bij om mogelijkheden te bieden aan broedplaatsen, oefenruimtes voor jongeren en kleinschalige theaters.

De SP is groot voorstander van de vele fantastische festivals en initiatieven als de Opera in het Park, de Prinsengrachtconcerten en ook de buurtpodia. Hiervoor moet veel ruimte worden geboden, want het vergroot de sociale cohesie en het is bovenal gezellig. De invoering van een jaarlijks 'Straatmuziekfestival' maakt de stad nog bruizender. Festivals in de open lucht zullen zeker niet uitsluitend in het centrum hoeven plaatsvinden, maar juist verspreid over de hele stad.

De verdeling van de kunstsubsidies via het Kunstenplan moet verhelderd worden. De adviezen lopen nu teveel door elkaar, wat tot talloze discussies leidt. De trend van de gemeente om de kunstinstellingen naar commerciële sponsors te sturen is funest. Van kunstenaars of museum- en theaterdirecteuren mag niet worden verwacht dat zij tachtig procent van hun tijd bezig zijn met geld inzamelen. Doordat er tegenwoordig marktconforme huurprijzen voor kunstinstellingsgebouwen worden gevraagd, verdwijnt een steeds groter deel van de Kunstenplansubsidie in het gebouw waardoor het 'kunstdeel' krimpt. Die trend moet worden gekeerd.

Actiepunten

- Amsterdam is een kunststad voor alle inwoners, plus de toeristen: meer spreiding van kunst over de stadsdelen
- Stimulering talentvolle bands, o.a. door lage huurprijzen voor oefenruimtes (SPPopnota)
- Gemeentelijke musea één dag per week gratis toegang
- Musea langer open in de avond
- Uitbreiding van de kunstkijkuren ('museumles')
- Onderzoek naar de mogelijkheid om muziekinstrumenten in bruikleen te geven
- Lage lesprijzen voor individuele kunstlessen en op scholen
- Een grondige herziening van de Kunstenplansystematiek
- De gemeente dient eigenaar te zijn van de kunstgebouwen
- AT5 dient een publieke zender te zijn
- Stimulering van festivals en theaters

11) Sport en recreatie

Sport is een uitstekend middel om het welzijn te vergroten. Het is goed voor de lichamelijke en geestelijke fitheid en zorgt voor sociale contacten. Maar sportverenigingen kunnen nauwelijks het hoofd boven water houden, omdat hun inkomsten en subsidies afnemen en de accommodatielasten stijgen. Omdat dit leidt tot hogere contributies, wordt sport steeds minder toegankelijk voor mensen met lage inkomens.

Veel mensen met een lagere opleiding of een laag inkomen doen niet aan sportbeoefening in clubverband. Dat is slecht voor de sociale cohesie en de integratie. Er is alle aanleiding om de bezorgde geluiden vanuit de sportverenigingen serieus te nemen. De omzet van de sportkantine is maar al te vaak nodig om de begroting van de club sluitend te maken. Dat is in menig opzicht onwenselijk. De gemeente moet de subsidie aan amateurclubs daarom in stand houden en waar nodig verbeteren en tevens de lasten die ze aan verenigingen oplegt, verlichten.

Op dit moment betalen de Amsterdamse sportclubs gezamenlijk circa 700.000 euro aan Onroerend Zaak Belasting (OZB). Vrijstelling hiervan kan gedekt worden door een kleine verhoging van de OZB voor bedrijfspanden. De SP wil deze vrijstelling verlenen, zodat de contributies niet verder hoeven te stijgen en sport ook voor lagere inkomensgroepen betaalbaar blijft.

Naast tariefstijgingen en de daling van inkomsten wordt het voortbestaan van sportverenigingen bedreigd door de gevolgen van het Amsterdamse parkeerbeleid. Ter illustratie een voorbeeld: een sporter betaalt € 136,00 per jaar aan contributie en € 159,00 per jaar aan parkeerkosten. Vrijwilligers haken af, bezoekers blijven weg en clubs voelen zich gedwongen om uit Amsterdam te vertrekken. Zelfs opheffing als gevolg van teruglopende ledentallen is aan de orde. De gemeente moet nu eindelijk uitvoering geven aan de aangekondigde regeling van het parkeerbeleid voor doelgroepen, waaronder sporters. Tevens wordt het verboden dat de schaarse parkeerplaatsen door anderen worden gebruikt.

Sportvelden en -accommodaties liggen vaak buiten de directe woonomgeving. Hierdoor moeten jongeren en vrouwen vaak 's avonds op de fiets over wegen die sociaal onveilig zijn. Sportlocaties dienen daarom per openbaar vervoer goed bereikbaar te zijn. Om jongeren tot sport te stimuleren moeten er meer openbare sport- en spelvoorzieningen in de woonbuurten komen zoals voetbalkooien en trapveldjes en zijn er extra maatregelen nodig om die jongeren naar de verenigingen te leiden.

De meeste Amsterdamse sportaccommodaties stammen uit de jaren zestig en zeventig. Destijds waren zij een voorbeeld voor de rest van Nederland. Nu lopen ze achter als gevolg van een enorme onderhoudsachterstand. Op korte termijn is een miljoeneninjectie nodig. Naast sportbeoefening in verenigingsverband of individueel, is er sprake van multifunctionele voorzieningen, zoals een kinderdagverblijf of naschoolse opvang. De gemeente kan deze voorzieningen ondersteunen.

Actiepunten

- Meer subsidie voor amateurclubs
- Vrijstelling van parkeerkosten voor vrijwilligers, amateursporters en hun begeleiders
- Verbetering van de bereikbaarheid van sportlocaties per openbaar vervoer
- Meer openbare sport- en spelvoorzieningen in de woonbuurten
- Extra geld voor achterstallig onderhoud van sportaccommodaties
- Behoud van de stadsstranden

12) Financiën

De SP-gemeenteraadsfractie kan al jaren uitstekend rondkomen met tweederde van het huidige fractiebudget. Dit zouden andere partijen dus net zo goed moeten kunnen. Na de bonnetjesaffaire, waarbij talloze onterechte declaraties werden ingediend, zou een beperking van de eigen fractiebudgetten een groots gebaar naar de Amsterdammers zijn. Het beeld van politici als zakkenvullers wordt minder en bovendien levert de zelfbeperking structureel zes á zeven ton op, wat ten goede komt aan de stad.

Met de komst van de deelraden zijn er ook meer bestuurders gekomen. Momenteel hebben de deelraden minstens 42 portefeuillehouders à raison van 100.000 euro en ongeveer 250 deelraadsleden à raison van 15.000 euro. Deze mensen doen grotendeels veertien keer precies hetzelfde. Dat is bij elkaar acht miljoen euro. De huidige verschillen tussen de stadsdelen worden veroorzaakt doordat ambtenaren slecht of matig worden aangestuurd. De bewoners mogen opdraaien voor deze 'kwaliteit'. Opheffing van deze politieke laag levert Amsterdam acht miljoen euro per jaar op.

Aan grote prestigeprojecten kleven aanzienlijke financiële risico's, die een heftige aanslag op het budget van de stad veroorzaken. De gemeente neemt momenteel onaanvaardbare risico's. De Noord-Zuidlijn heeft elke Amsterdammer de afgelopen twee jaar al 200 euro extra gekost aan overschrijdingen. De kosten blijven stijgen, maar de zalmsnip is afgeschaft. Tegelijkertijd deugt de gemaakte risicoanalyse niet, zoals twee recente rapporten hebben uitgewezen. Het Dokmodel voor de Zuidas dreigt dezelfde kant op te gaan: een paar honderd miljoen euro is ongedekt. De grootheidswaanzin van het College jaagt de bevolking op kosten.

Er kan flink bezuinigd worden op de bureaucratie. Talloze ambtenaren, overlegstructuren en regels zijn overbodig. Het inhuren van externe adviesbureaus leidt tot een enorme geldverspilling. De SP stelt voor om dit soort zaken drastisch te verminderen. De gemeente dient met spoed met voorstellen te komen welke posten geschrapt kunnen worden.

Sinds 1990 zijn de gemeentelijke belastingen landelijk gestegen met gemiddeld 65%. Ook in Amsterdam is er daardoor vrijwel jaarlijks sprake van verhogingen. Gemeentelijke belastingen zijn veelal niet inkomensafhankelijk en treffen mensen met een laag inkomen daarom het hardst. Om die reden moeten lokale belastingen zo laag mogelijk worden gehouden en voor mensen met een laag inkomen worden kwijtgescholden. Daarom is elke stijging van gemeentelijke belastingen voor bewoners boven het inflatiepercentage onaanvaardbaar. De recente verhoging van de hondenbelasting moet dan ook worden teruggedraaid.

Jaarlijks legt de grote stroom toeristen een grote druk op de stad. Dat brengt niet alleen geld in het laatje van de middenstand en de horeca, maar kost ook gemeenschapsgeld aan reiniging en politiecontrole. De extra kosten worden veroorzaakt door de toerist, daar hoeft de Amsterdammer niet voor op te draaien. Een verhoging van de toeristenbelasting met 1%, zal toeristen niet weerhouden van een bezoek aan Amsterdam.

De SP stelt voor om sportverenigingen niet het gebruikersdeel van de OZB te laten betalen. Momenteel is de OZB landelijk volop in discussie. Zo wordt onder andere voorgesteld om het gebruikersdeel af te schaffen.

Actiepunten

- Verlaging van het fractiebudget
- Fors bezuinigen op de bureaucratie
- Inperking van het inhuren van externe adviesbureaus
- De verhoging van de hondenbelasting terugdraaien
- De toeristenbelasting licht verhogen

13) Visie van lijsttrekker Remine Alberts

Op 7 maart kunt u afrekenen met de uitverkooppolitiek

Of het in de maatschappij goed draait, is af te lezen aan hoe er met mensen wordt omgegaan. De Sociale Dienst behandelt je als crimineel als je in de Bijstand zit, tot je het tegendeel bewijst. Mij doet het denken aan de tijd dat mijn oma 'steuntrekker' was. De 'verdachte' sigarenpeuk van mijn oom in de asbak was de oorzaak waarom zij een week werd gekort. Moeten we nu weer die kant op?

Ook als mensen ziek worden of gehandicapt raken krijgen ze dubbel straf. Aankloppen bij hulpgevend instanties is vaak een dagtaak. Te hulp schietende familie of vrienden, de mantelzorgers, raken overbelast. En wat doet de regering? Die voert de Wet Maatschappelijke Ondersteuning in en levert daarmee nu ook de thuiszorg over aan de markt, met alle gevolgen voor de mantelzorgers van dien. Schande!

Steeds vaker hoor je dat het je eigen schuld is als er iets mislukt. Geen werk? Er is werk zat, wordt dan geantwoord. Maar of dat een baan voor langere tijd is en tegen een salaris waar je ook de huur van kan betalen en de kinderen van naar school kan sturen, wordt er niet bij verteld. Dan heb ik het nog niet eens over werkzoekenden van een bepaalde leeftijd of afkomst.

Marktwerking is nog steeds het toverwoord, zowel in Den Haag als in Amsterdam. Dus verkocht de gemeente het De la Martheater aan Joop van den Ende, dus kreeg het Multatulimuseum een huurverhoging van 300%, dus moet het kunstonderwijs voortaan 'ingekocht' worden van culturele ondernemers. Het comité 'Ons GVB geen NV', waarin de SP deelnam, wist via een referendum tegen te houden dat het GVB werd uitverkocht. Nu legt de Minister het dwingend op en gaat daarmee voorbij aan een uitspraak van een grote meerderheid. In het najaar van 2005 werd AT5 de markt op geschopt; de wethouder wilde de zender voor één euro verkopen aan UPC. Had de Amsterdammer niet nog een appeltje met dit bedrijf te schillen?

Wat die marktwerking zoal teweeg brengt, ervaren we allemaal aan den lijve. Mensen worden zó op zichzelf teruggeworpen dat er geen ruimte meer overblijft om je om een ander te bekommeren. Ik vind dat een slechte ontwikkeling. Met een sterke SP in de gemeenteraad kunnen we het tij keren. Ik kies ervoor om de armoede aan te pakken. Ik wil me inzetten voor goede en betaalbare woningen. Ik wil dat niemand aan de kant staat.

Remine Alberts,

Lijsttrekker SP.